

Reisbegeleider zijn voor Sawadee

Door Liane Zoeter

Daar zit ik dan om drie uur 's nachts een stukje te schrijven omdat ik niet kan slapen. Eén van de vele nadelen van het weer terugkomen in Nederland na een spannende reis in Ecuador: de jet-lag. Tenminste, mij kost het weken tot maanden om weer in het ritme te komen. En als die tijd gekomen is, ga ik waarschijnlijk wel weer weg, want het avontuur blijft roepen.

'Avontuurlijk' kan ik de reizen van Sawadee, en daarmee ook het reisbegeleiden, zeker noemen. Dit begint al bij normale dingen, zoals bijvoorbeeld wanneer ik de deelnemers vertel dat ze hun waardevolle spullen beter in het hotel kunnen achterlaten en goed op moeten passen in het centrum van de stad voor zakkenrollers. Op dat moment ben ik waarschijnlijk de enige die weet dat Quito niet meer zo veilig is en dat er steeds vaker toeristen op klaarlichte dag, soms zelfs in drukke straten, een mes op hun keel krijgen. Dat vertel ik ze dan maar niet. Dus stuur ik ze de bush in, doe een schietgebedje (ik heb in Ecuador het katholieke geloof herontdekt) en hoop er het beste van.

Dat schietgebedje deed ik trouwens ook bij mijn laatste reis (de derde), toen een echtpaar van bijna zeventig mee ging fietsen van Quito richting kust. Deze fietstocht gaat voornamelijk naar beneden, lekker hard dus. De dame van het stel mocht absoluut niet vallen vanwege haar heup. "Thuis fietsen wij heel veel hoor", vertelde zij mij. Ik legde haar uit dat de wegen in Ecuador iets minder effen zijn dan in Nederland, maar dat mocht haar er niet van weerhouden. Samen met haar echtgenoot scheurde ze de berg af en een lol dat ze hadden. Achteraf heb ik ook wel erg gelachen: het leken net twee kinderen zo blij.

Afgezien van de gewone, steeds terugkerende avonturen heb ik als reisbegeleider in Ecuador ook bijzondere meegemaakt. Tijdens de eerste reis was dat een landelijke staking van het openbaar vervoer van twee weken. Bovendien waren overal wegversperringen opgeworpen, zodat die taxi's die al reden, er niet doorkonden of doormochten, omdat ze anders het risico liepen dat hun banden werden doorgesneden of hun ruiten ingegooid. In zo'n geval moet je de juiste beslissingen nemen en geluk hebben, en dat had ik. Met de eerste groep kon ik netjes alle onrusten omzeilen en lagen wij lekker op het strand en een half uur voor de aankomst op de luchthaven van mijn tweede groep, wist ik de hoofdstad weer te bereiken. Dit tijdschema moet je overigens niet aanhouden als je een binnenlandse vlucht neemt met de nationale luchtvaartmaatschappij, want die verkopen je stoel gewoon door en vliegen zonder jou weg (weet ik uit ervaring), ook als je als je al ingechecked was, maar dit even terzijde.

Tijdens mijn tweede reis moest ik het programma van twee pasagiers veranderen, omdat zij niet naar de jungle wilden. Voor mij was dit een avontuur, omdat de pasagiers geen idee hadden wat ze dan wel wilden, ik Ecuador nog nauwelijks kende en het om vijf hele dagen ging. Het heeft me veel tijd en energie gekost, maar het alternatieve programma is er gekomen en was volgens de twee deelnemers erg geslaagd. Daarbij heeft dit bedenken van een nieuwe route mij enorm geholpen bij mijn derde reis.

Toen waren er namelijk twee vulkanen die het leven van mij en de deelnemers zuur wilden maken. Het lastige van vulkanen is, dat ze zo onvoorspelbaar zijn. Zes dagen van tevoren had ik nog niet definitief besloten of we wel of niet naar de geplande bestemming zouden gaan, want het jaar daarvoor had dezelfde vulkaan ook op uitbarsten gestaan, maar was er niets gebeurd. Wel begon ik al flink om mij heen te brullen, want zo los ik dit soort dingen meestal op. Ik bedoel dus, dat ik iedereen die ik ken en die geen Sawadee-reiziger is of op een andere manier met Sawadee te maken heeft, om informatie vraag. Samen met hun tips en mijn ervaring van de vorige reis, kwam er weer een nieuw plan en dat was maar goed ook, want op de dag dat wij op de bestemming zouden zijn geweest, barstte de vulkaan uit.